

צימר בנהריה

"לגיסתי יש צימר בנהריה", אמרה לי יום אחד. חשבתי: מה לה וליישובי ספר?
 "החלון משקיף על חורשת עצי אורן", המשיכה, ואני חשבתי: האם גיסה זו היא אשת אחיה, אחות בעלה או אשת אחי בעלה? במקרה שלה, כל האפשרויות היו פיזיביליות, היא באה ממשפחה ענפה למדי. בכל מקרה, אח ובעל היו לה. לבעל שלה, גם לו היה אח, שהיה מבוגר ממנו בחמש שנים, טיפוס מאוד לא אמביציוזי שהשם שלו היה יוכי, את זה כבר סיפרה לי פעם. אני זוכרת שחשבתי: יוכי זה קיצור של יוכבד, ומיד היא ציינה שזה יוכי ב'ח', קיצור של יוחאי. בכל מקרה, היא היתה אשה מאוד מתקדמת, מאוד מצליחה במובנים חברתיים, היה לה חוג חברים רחב והיא אף פעם לא חסכה בהוצאות אירוח. המסיבות בביתה היו לשם דבר, כך סיפרו לי. הייתי פוגשת אותה לרוב בכניסה לגלריה. תמיד היתה לבושה לפי צו האופנה, קונה רק בחנויות יוקרה. ובאמת הכל נראה עליה מאוד מרשים, מאוד מוקפד אם כי גם בלתי מוקפד במידה הרצויה, ואין בכך כל סתירה, מה עוד שגוף היה לה לא רע בכלל. באשר לקרסוליים הרחבים, נדמה לי שאל קרסוליה הרחבים היתה מודעת ועל כן הקפידה תמיד ללבוש מכנסיים ארוכים. אני, את הקרסוליים שלה ראיתי באיזו הזדמנות, אבל זה סיפור בפני עצמו.

"יש לה ג'קוזי מפנק חבל על הזמן, וגם הג'קוזי משקיף על החורשה", הוסיפה, "והכי נעים זה כשבחוץ יורד גשם ואת יושבת לך בתוך הג'קוזי עם כוס יין אדום".
 אלא שלנהריה לא חשבתי לנסוע בחורף. האמת, לנהריה לא חשבתי לנסוע כלל. כבר סיפרו לי פעם שנהריה הוקמה על ידי קבוצה של ייקים ויכולתי לדמיין לעצמי, בלי כל קושי, את אופיה הנעים והמסודר של העיירה. אלא שמאז עברו שנים ויוכי ב'ח' נולד בכלל בנס ציונה, ורק אלוהים יודע מה הביא אותו לנהריה, מה היה לו לחפש בנהריה כל כך רחוק. אבל אני רצייתי שקט, ולמרות הג'קוזי השארתי את המפתחות אצל השכן, שיאכיל את החתול שלי בזמן העררי, ונסעתי לצימר בנהריה. ובעצם בזה תם סיפורי. כך הם פני הדברים, לסיפור הזה אין עוד לאן להמשיך. בנהריה היה רגוע מאוד ואכן היתה שם חורשת עצי אורן. הגיסה סיפקה באדיבות את כל צרכי, כלומר ארוחות, סדינים ומגבות, ודאגה שיישמר השקט. הסתבר שיוכי הוא גבר נאה שהלך והשמין, כמובן לא בזמן שהותי שם, הוא הלך והשמין עוד קודם לבואי, והיה, כך סיפרו לי אנשי המקום, עצלן כרוני שעבר ללא הרף מעבודה לעבודה ולרוב היה יושב בביתו, וזה, בעצם, מה שהביא את אשונזו להקים את הצימר הקטן. יוזמה נאה, על כך אין ויכוח.

כשחזרתי לביתי נזכרתי בבית הקפה הנחמד שברחוב הראשי בנהריה. השכן שהאכיל את החתול הסכים איתי שבית הקפה הזה הוא מקום יוצא דופן. "כמו מעידן אחר", אמר, והוסיף, "המאפים שלהם אכן מתמוססים בפה. התענוג עילאי". בהחלט היתה לו יכולת להתנסח. ואז הוא הוריד את החולצה, את המכנסיים, וגם אני. החתול נמנם בצד. אחר כך הוא התלבש, אמר שהוא ממהר למשרד הפנים לפני שיסגרו, הדרכון שלו כבר לא בתוקף, ויצא מהבית.

אין לאן ללכת

מכיוון שהביצועים שלי במיטה היו לעילא ולעילא, החלטתי להתמקד בתחום זה. במקביל לעבודתי כמזכירה רפואית, הייתי מנעימה זמנם של גברים. ארהיב עוז ואשתמש במילה "מענגת", תוך כדי לקיחת הסיכון שסומק עז יציף את פני. לאורו של החינוך שקיבלתי בילדותי, השורש ענ"ג נמצא תמיד בתחתית סולם העדיפויות. העונג, אשר נקשר תמיד בהיבט גופני, אינו חשוב, אומר אפילו - נחות. ראשית יש לטפח את ההשכלה, לשכלל את המחשבה, להתבסס מבחינה כלכלית ורק לאחר מכן, אם תרצו - לעת זיקנה, ניתן לו לאדם להתפנות לעונג. העונג הוא האחרון בתור. להגנתי אומר, כי מכיוון שעסקתי בעינגום של אחרים, חלילה לא בעינגוי העצמי, זקפתי לטובתי כמה נקודות זכות. שכן על פי אותו חינוך, הדאגה לזולת הנה ערך עליון. רק לאחר שביררת עם עצמך כי לקחת בחשבון את צורכיהם של כל הסוכבים אותך, כולל זה המרוחק ביותר, ווידאת כי מצבם של כולם שפיר ומניח את הדעת, רק אז תוכלי להתפנות לצרכיך שלך. אם הייתי עוסקת בעינגוי העצמי - כל הכבוד שנצבר לטובתי עד אותה נקודה היה נעקר ממני, שלא לדבר על האפשרות שאחרים יענגו אותי - אז בוודאי בתי היה נחרב מעל ראשי. לפיכך התגברתי על התחושה הטבועה כי באשר לזילות העונג והתמקדתי בתחושת התרוממות הרוח שנבעה מתרומתי המיוחדת במינה לבריאות הציבור (הגברי, יש להוסיף בהרכנת ראש).

כפי שאמרתי, במקביל לעיסוק בהנעמת זמנם של גברים, עבדתי במרפאה כמזכירה רפואית. המזכירות הרפואית סיפקה לי פרנסה ראויה, וזו הגשימה את האפשרות להציע עונג מכובד ונעים במסגרת עיסוקי העיקרי. כך יכולתי להתגורר בדירה לבנה, שקטה, יכולתי לרכוש את הצחורים שבמצעים בעבור מיטתי, את הגוונים הרכים והשקופים של הוילונות, יכולתי לדאוג למלאי בלתי נדלה של נורות אדומות לתאורה בחדר השינה, ומעל לכל, יכולתי לדאוג לאספקה שוטפת של גרעינים מזן משובח.

את הגברים הייתי קוטפת בקלילות מהמרפאה או מהרחוב או מהסופרמרקט. בכל

אשר הלכתי ניקרו בדרכי גברים כמהי עונג. הספיק משפט קטן אחד לגרום להם לחייך ולטפס אחרי במתינות במדרגות אל דירתי. אני נתתי להם את ההרגשה שבשבילם יש לי את כל הזמן שבעולם ושהעונג שלהם הוא תכלית יומי. היו גברים שביקשו לבוא שוב. לעתים נעתרתי לבקשות מעין אלה, אולם לרוב העדפתי את התחלופה המתמדת כדי לאפשר לכמה שיותר מהם לחוש את האושר הזה שהיה ביכולתי להעניק, ואשר בסופו חשו פורקן שטען את הגוף באנרגיות חדשות וכד בכד הביא עמו שלוה גדולה.

כשהיו נכנסים לדירתי, הייתי לוקחת את ידם בידי ומובילה אותם בנחת אל חדר האמבטיה. שם, הייתי פושטת מעליהם את בגדיהם, תולה אותם על מתקן מיוחד שיועד לצורך זה ויוצאת מחדר האמבטיה. הם היו רוחצים כאוות נפשם, המים והזמן היו ללא הגבלה, לא דחקתי בהם ומעולם לא נכנסתי לחדר האמבטיה בשעת הרחצה. כשהיו סוגרים את המים, הייתי נכנסת ומגישה להם מגבת חמימה ורכה. לאחר שהיו מתנגבים, הייתי מושיטה להם פיג'מה גברית נקייה. כשלבשו אותה, הייתי נוטלת שוב את ידם בידי ומוליכה אותם בצעדים שקטים אל חדר השינה. חדר השינה נצבע אור אדמדם עמום ורק. הכל היה שקט כל כך, עד שאפשר היה לשמוע את התארכות השורשים בין רגבי האדמה באדנית הירוקה שעל אדן החלון. הזמן עמד מלכת והחיים המשיכו בתקתוקם העדין. הובלתי את הגבר אל תוך המיטה כשאני נכנסת שמה איתו, כפתורי חלוקי הרך אינם רכוסים. הייתי מניחה בעדינות את ראשו על חזי החשוף, מצמידה את אוזנו אל פעימות לבי. היינו שוכבים בדממה וגופו היה הולך ונרפה מעל חזי, הולך ונרגע. בכנפי הייתי מגלגלת את ראשו אל הכר, ובעוד הוא שוכב, הייתי רוכנת מעל פניו וטועמת אותן בעדינות. באטיות כבדה הייתי מעבירה את לשוני על העיניים, על המצח, מתון-מתון אל הרקות, הלחיים, הפה. הייתי ממוססת כיווצי שרירים קטנים, שואבת מתחים טמירים לעין זרה, ומוזגת שמה רוגע סמיך של נעימות. הגבר שכב, עיניו עצומות. אט אט עורפו רכך, ידיו כבדו ונשימותיו נעשו אטיות וחרשיות. אז, הייתי מרקלמת לו את שיר הערש, חוזרת ומדקלמת, שוב ושוב, בטון חדגוני ובמילים שקטות.

הנוף הוא פשוט וחסר ערפילים

מלאכים בסולם לא יורדים לא עולים

לפעמים שונאים לפעמים אוהבים

יש מעט ידידים ובעיקר אויבים

אבל יש תשוקה חזקה לזרום

כמו נהר יחידי לאור היום

להישאר צעיר תמיד ולחלום

כמו נהר יחידי לזרום לזרום.

מה שמצדיק יותר מכל

את הבדידות את הייאוש הגדול

היא העובדה הפשוטה, החותכת

שאינ לנו בעצם לאן ללכת.
הנוף הוא פשוט וחסר ערפילים

מלאכים בסולם לא יורדים לא עולים...*

דקלמתי את השיר באהבה והגבר ריחף לתוכו כמו אל תוך חלום. אני הייתי שוכבת לצדו וכשנשימותיו כבדו, אות לשנתו העמוקה, הייתי מפסיקה חרש את הדקלום, מכסה את גופו בשמיכה של חלב ומזרחלת החוצה מהמיטה.

יש כאלה שהיו מתעוררים כעבור כמה דקות, רובם היו שוקעים בשינה עמוקה עמוקה, כמוה לא ידעו כבר זמן רב, בשל הלבטים, הלחצים, תלאות החיים, היחסים, הציפיות, האכזבות, הנפש, הרפש, המכונות, החשבונות, השכנים, הילדים, הגנים, הצעקות, החיבוקים, הרופאים, ההורים, הגיסים, המתנות, החגים...

ככל שעבר הזמן, וככל שמספר הגברים שהיו במיטתי עלה, התחזקה בקרבי ההכרה כי אין סיבה להגביל את כושרי ופעילותי לגברים בלבד. חשק עז התעורר בי להפגין את ביצועי גם בפני נשים, להרעיף גם עליהן את העונג הצרוף שאותו אני מסוגלת לספק, כאמור, לעילא ולעילא. תגובות הנשים היו מסויגות הרבה יותר, אצלן לא די היה במשפט קטן אחד כדי לעורר את ערגתן אל העונג. במקרה שלהן נדרשו נאומים מפורטים על מהות מעשי, לוחות זמנים משוערים, ותמיד נדרש לקבוע מועד מראש, על מנת שתוכלנה לפנות את זמנן לחלוטין מכל עיסוקיהן ולהתמסר למעשה זה בלבד. אף על פי כן, הצלחתי לשדל כמה נשים שיפקדו אותי בדירת, ובכך יעניקו לעצמן שינה עמוקה טהורה וחד-פעמית. הן באו, התרחצו זמן ארוך (ארוך לאין שיעור מזמן רחצת הגברים), ספגו את פעימות לבי דרך חזי החשוף, טעמו בערגה את כוחה המרגיע של לשוני על פניהן העייפות, ולקול הדקלום החוזר, האטי והחדגוני של שיר הערש היפה - שקעו בתרדמה. אני כיסיתי אותן בשמיכה והזרחלתי החוצה מן המיטה.

מעולם לא הערתי אותן, אולם תמיד נמצאתי לידן כשהתעוררו. מבעוד מועד הייתי חשה ביקיצתן, וכשפקחו את עיניהן כבר הייתי ניצבת ליד משכבן, בידי הדקות קערת עץ גדולה. חייכתי אליהן ברכות. לאחר שהתיישבתי לידן במיטה, הייתי מתחילה ומפצחת את הגרעינים שפוזרו והמתינו בתוך הקערה. את הגרעין העירום הייתי מגישה להן מפי ישר אל תוך פיהן, כציפור המאכילה את גוזליה. כך נהגתי גם עם הגברים. הם היו לוקטים את הגרעין אל תוך פיהם ולועסים את קטנותו. הזמן עמד מלכת והחיים המשיכו בתקתוקם העדין. הייתי יושבת, כמו אורחת במיטתי, ומקלפת גרעין, ועוד גרעין, ועוד גרעין, ועוד גרעין...

* שיר הערש הוא וריאציה על שירו של דוד אבידן, 'ייפוי כוח'